

Rostislav Kafka

VĚŘTE MI

Rostislav Kafka

VĚŘTE MI

Mysteriózní příběh s detektivní zápletkou.

Nakladatelství ČAS

2022

Jako e-knihu vydalo Nakladatelství ČAS, Slepá 246, 252 03 Řitka,
v roce 2022

Text neprošel redakčními a korektorskými úpravami.

Copyright © Rostislav Kafka, 2022

©Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz

ISBN 978-80-7475-432-6 (ePUB)

ISBN 978-80-7475-433-3 (Mobi)

ISBN 978-80-7475-434-0 (pdf)

I.

Jsem přesvědčen o tom, že Jessica Keyes nezabila manžela a své dítě. Důkazy hovoří jasně: žena byla obviněna neprávem. Mohu to dokázat? Ano, jako že se jmenuji Tom Carry a dlouhá léta jsem byl zaměstnancem metropolitní policie. Možná jsem jím dosud. Stejně tak jsem přesvědčen, že David Baggs mě chce zabít. A proč vám to říkám? Proč se nesnažím případ uzavřít a proč Davida Baggsa nepředám spravedlnosti?

Věřte mi, že bych toto vše učinil rád a s největším potěšením, ale nejde to. Alespoň zatím. Otazníky, které zahltily mou mysl, se drasticky hromadí a vytlačují zcela evidentně neurony zdravého a racionálního myšlení. A co ta věta o mých pochybnostech ohledně zaměstnání? Ano, ta to vše jen potvrzuje. Klepete si na čelo? Vydržte ještě chvíli, bude to horší.

Nevím totiž, kde jsem, co jsem a nevím, jak to vše skončí. Teď asi zavrtíte hlavou, usmějete se a přestanete číst, ti zvědavější se možná zeptají, co mě k takové úvaze vede. Většina ale začne pochybovat o mém zdravém rozumu.

„Vždyť nám řekl své jméno i zaměstnání.“ Ano, řekl, ale nejsem si jist, zda tak neučinil někdo za mě. Chápete, co chci naznačit? Vaše tělesná schránka žije, ale kdo ji ovládá? Vy? A co když ne. Stále to zní zmateně? A co tohle? Cítím bolest, ale smrt se mi vyhýbá, potkávám lidi, které bych potkat neměl, opakovaně se mi promítá má minulost a hlavně neustále pochybuji o svém bytí. Aha, teď už asi o mém duševním stavu vůbec nepochybujete, že? A to se už vůbec nezmiňuji o určitém druhu dimenze, která mne v určitých momentech zcela pohlcuje.

Je to příliš složité? Ano, souhlasím, ani já nejsem schopen podat přesnou definici. Ale pokusím se o to. Konečně, nic jiného mi nezbývá, a za druhé: možná je to jediná šance, jak

se vyzpovídat, i když tuším, že tyto věty, které se snažím občas napsat na několik zažloutlých papírů, jež jsem objevil, nikdy nikdo nebude číst. Ale co když přece jen. Tady je můj příběh...

II.

„Inspektore, mohl byste na chvíli ke mně do kanceláře? A řekněte také svému parťákovi.“ Zvučný hlas, absolutně nehodící se k robustní postavě mého nadřízeného, zarezonoval místností jako diamantový hrot řezající sklo.

Za pár minut jsem se díval do odulé, unavené tváře asi padesátiletého muže, jehož pichlavé a neklidné oči nás probodávaly jako ocelové hroty šípů.

„Zítřka v osm odlétáte letadlem do Toronta. Budete doprovázet Davida Baggse na konfrontaci s osobami, jež ho údajně viděly při únosu toho zlatníka, kterého později našli mrtvého. Jak už víme, je velmi pravděpodobné, že vražda souvisí s úmrtím několika lidí v našem teritoriu. A ze všech je obviněn Baggs. Ostatně podrobnosti znáte z porady. Baggs nebude sám, letí s ním ještě John Clarson. I toho dobře znáte: zloděj a překupník drog. Trest si má odsedět ve své rodné zemi, chvála bohu,“ dodal komisař Goodman a vyplivl na zem úplně rozkousané párátka. Za těch patnáct let, co jsem ho znal, tento svůj zlovyk nezměnil.

Pak se chvíli díval na rozevřenou složku a zabručel: „V letadle bude ještě pár osob. Vracejí se do států. Mají svědčit v jednom případě. S Baggsem to nesouvisí, jen využíváme tento let k jejich přepravě. Byl jsem o to požádán a vše je domluveno. Jejich místo je v zadní části. S vámi se téměř nepotkají. Podrobnosti vám sdělí kolegové z kanadské

policie, kteří odpovídají za přepravu a jsou o všem informováni. Nějaké dotazy, pánové?“ Hlas zaskřípal ještě pronikavěji, a poté došlo k ulomení skla. Nastalo ticho.

Zavrtěl jsem hlavou. Nebylo co řešit, o všem už jsme několikrát hovořili a svoje názory sdělili. Vůbec se mi to nelíbilo: vrah, dealer a nějací svědkové v jednom letadle. Ale vedení rozhodlo. Podíval jsem se na svého parťáka. Jeho názor jsem znal a byl určitě mnohem radikálnější než můj.

Výraz Bena Robstona připomínal šelmu, která se chystá zaútočit. Jeho velká hlava nepatrně sjela mezi ramena a začala se kývat. Chřípí se mu zachvělo, jako by ho podráždilo omamné koření a nehybné oči se vytrvale dívaly na jedno jediné místo. Pro nezasvěceného pozorovatele vypadal duchem nepřítomný. Omyl. Sotva lehké, pohrdavé pokrčení ramen doprovázené ironickým úšklebkem, svědčilo o tom, že tuto rutinní akci není třeba dále rozebírat. Seržant měl jasno. Za první: celou akci pokládal za zbytečnou, a za druhé: nechápal, proč elitní detektivové musejí doprovázet několikanásobného vraha do cizí země. Na to snad stačí řádoví strážníci. „No budiž,“ zavrčel. Z jeho tváře nikdy nešlo přesně vyčíst, co si myslí. Žádné emoce, žádná velká gesta, žádná zbytečná slova. Jako by sochař právě dokončil bystu. Tvrdé nehybné rysy, čelo mírně pokrčeno, ústa pevně sevřena. Rezavé vlasy krátce zastřížené a vysoko vyholené nad ušima jen dotvářely přísný a poněkud pohrdavý výraz. Možná by se hodilo označení flegmatik, nebo sebestředný žoldák. Možná, ale v každém případě za deset let služby jsem nepoznal spolehlivějšího a poctivějšího policistu.

„Tady máte všechny potřebné dokumenty,“ dodal ještě komisař. „Letadlo odlétá ráno v osm. Pokud nejsou dotazy, běžte se připravit.“

Policejní eskadra doprovázející vězně měla samozřejmě zpoždění. Když konečně zakvůliely brzdy a dodávka zastavila jen pár metrů od nástupního můstku k letadlu, poněkud se mi zrychlil tep. Je to pochopitelné, převoz několikanásobného vraha a dealera se neděje každý den. Dveře auta se otevřely a... první, co se ozvalo, bylo nechutné zachrchlání a poté následoval plivanec na betonovou plochu.

Muž, který následně vystoupil, rozhodně nebudil dojem hodného strýčka. Naopak. Jeho vizáž přesně odpovídala modelovému popisu lumpa. A co více: zdálo se, že jednotlivé části těla do sebe jaksi nepasují. Opravdu, nevymyslím si. Zde je důkaz: robustní, tučné, podsadité tělo, dlouhé, potetované opičí ruce, široká ramena, ale úzký krk a na něm dokonale vyholená, poněkud menší kulatá hlava. Při každém kroku se rozkmitala jako malý tenisový míček na pružině. Jakoby zakrslé, ale silné nohy celý tento bizarní zjev jen umocnily. A obličej? Bylo s podivem, že tvář muže, který strávil téměř polovinu života za mřížemi a jenž si zvolil cestu zla a temnoty, nebyla prakticky protkána hlubokými vráskami. A pleť spíše odpovídala každodennímu vysedávání v jednom z nesčetných kiosků s rychlým občerstvením. Tvář odulá, tvarohová, s výraznou dvojitou bradou a s věčně ohrnutým masitým spodním rtem. Možná právě absence vrásek a tvrdých mužských rysů a naopak provokativní niklový doplněk, který zdobil malé poněkud zdeformované uši, mě donutil k úsměvu. Pokud by si na svou holou lebku nasadil David Baggs vhodnou dámskou paruku...

Bezpečnostní řetěz, který měl muž na nohou, zarachotil a Baggs se pomalu sunul k letadlu. Když mě míjel, zastavil se:

„Dobřej vohoz, detektive, padne vám.“

Nikdy jsem neviděl tak hluboko vsazené oči a ještě k tomu téměř celé překryté horními víčky. Jen málokdy se stalo, aby

v těch malých, nenávistivých černých bodech zazářil odraz radosti. Většinou z nich prýštila zloba a nadřazenost. Široký boxerský nos s nevzhledným chřípím už snad ani nemohl být horším doplňkem jeho výrazu. Stejně jako barevné tetování na ruce a na krku. Tolik fyzický zjev. A co psychický profil? Promiňte, tolik času nemám. Ale čtěte a sami si udělejte názor.

Muž ode mne odvrátil zrak a zadíval se na letadlo. „Nic menšího nebylo?“ zabručel sarkasticky a nevěřícně zakroutil hlavou. Pak se opět jeho hlava točila ke mně. Lehce zdvihl obočí a sykl: „Jednou vás stejně zabiju, detektive... i vás ostatní.“ Nijak jsem nereagoval, dávno jsem si zvykl. Ale nemohl jsem přeslechnout reakci mého parťáka: „Sklapni, Baggsi, nech si ty výhružky do pekla.“

Podíval jsem se na seržanta a lehce pokýval hlavou. V duchu jsem ale musel přiznat, že obě poznámky jsou zcela na místě. Ta první: vojenský přepravní speciál KC – 390, byl určen pro osmdesát lidí. Nás bylo deset. A ta druhá: Baggsova zlost vůči mé osobě byla zcela oprávněná. Ač nemám ve zvyku se chlubit, jisté je, že jsem to byl já, kdo ho dostal znovu za katr. Nebyla to žádná procházka růžovým sadem, ale nakonec, asi po deseti letech sklapla klec. Za tu dobu, kterou trávil od posledního propuštění z vězení, stačil brutálně zavraždit minimálně šest osob. Tvrdím minimálně! Jsem přesvědčen, že jich je mnohem více. Případ v Torontu, kam právě letíme, to jen potvrzuje. A také jsem přesvědčen, že Baggs měl být už dávno odsouzen na doživotí. Proč se tak nestalo? Při posledním přelíčení mu bylo dokázáno jen opakované ublížení na zdraví, ač byl podezřelý nejméně ze tří vražd. Jenže důkazy chyběly. I tak vyfasoval sedm let. Potřetí se ocitl ve vězení a potřetí ho po absolvování poloviny trestu propustili. Ano, to je fakt. A přibližně dva roky nato byl zavražděn inspektor Jack

Armstrong. Měl uřezané uši a vypíchnuté oči. Podpis Davida Baggse. Jack ho kdysi dostal do vězení, teď Baggs dostal jeho.

Asi uhadnete, kdo převzal vyšetřování. Dlouhé roky jsem se budil s představou, že Baggs stojí nade mnou s dlouhým nožem a míří mi přímo na obličej. Ne, nebylo to vůbec snadné. Baggs nedělal chyby. Měnil jména, měnil bydliště a měnil vizáž. Zabíjel jako stroj, jako bůh všeho zlého, jako démon zla. Ostatně, on sám se za démona prohlašoval.

Zradila ho pýcha, touha po výjimečnosti a lakotná milenka. Štíhlá, vysoká panenka s dlouhýma nohama a zrzavými vlasy jako opuštěné železniční koleje. Jednoho dne přišla na policejní stanici s opuchlým obličejem a stěžovala si na amanta, který se jí pochlubil s prapodivnou sbírkou: sbírkou očí – prý skutečných...

Nevěřila, ale po jeho násilnickém milování a hrozbě zabitím, zda někomu o něm řekne, měla jasno. Ale nejdříve musela snést sžíravý pohled hadích očí a odporný stisk jeho mohutných dlaní, které jí při odchodu brutálně sevřely hrdlo.

„Rozumíš, děvko, tomu, co jsem ti řekl?“

„Ano,“ špitla.

„Nahlas!“

„Rozumím, nic neřeknu!“

„Proč ti nevěřím?“ zavrčel muž a rozmáchl se. Subtilní dívka nestačila uskočit. Rána jí dopadla na tvář, celé tělo se naráz zlomilo jako tětiva, blondaté vlasy zaplály a dívka se zhroutila na zem.

„Vstávej, děvče, a nesimuluj! Věř, že jsi měla štěstí, velké štěstí. Dnes mám dobrou náladu. Tak utíkej a pamatuj, co jsem ti řekl.“

Dívka s velkou námahou vstala. V ústech cítila krev. Hřbetem ruky si otřela tvář. Nezdvihla hlavu. Nepodívala se na svého mučitele. Jako by stále čekala na poslední úder. Ne-

přišel. Pomalým krokem se odebrala do nedalekého parku, kde se po chvíli posadila na lavičku, která byla jen spoře osvětlena nažloutlým svitem lampy.

Možná kdyby ji nechal Baggs v klidu jít, vše by se vyvíjelo jinak. Ale na druhou stranu, byl zázrak, že té dívce udělal milost. Asi poprvé mluvil pravdu. Měl dobrou náladu. Den předtím vyloupil klenotnictví a jen pár hodin chybělo, aby nastoupil s lupem do letadla. Nestalo se. Nevím, kde se vzalo v té subtilní dívčině tolik odvahy, ale fakt je ten, že ještě té noci zazvonila na dveře policejní stanice.

Když jsem asi ve tři ráno zatýkal Davida Baggsa, jeho tvář nevykazovala žádné překvapení. Díval se na mne netečně až vyzývavě, a ty jeho tmavé, nenávistivé oči hovořily za vše. Po chvíli pokýval hlavou a zasyčel:

„Věděl jsem, že ta děvka neudrží jazyk za zuby. To má člověk za svou dobrotu.“ Jeho ústa se následně zkřivila do prapodivného úšklebku a následovalo ironické pousmání, které ovšem vyznělo spíš jako zachrochtání podsvinčete. Poté si odplívl, pootočil se opět směrem ke mně a k mým kolegům a zachrčel: „Dábla nikdy nedostanete, nikdy! Můžete ho na chvíli umlčet, ale on se opět zjeví a jeho pomsta bude stokrát hrozivější.“

Pak se drze naklonil ke mně a dodal: „Nastane čas, kdy se budete bát zavřít oči, detektive, leknete se každého šelestu, a vaší jedinou touhou bude... přežít.“

Ano, věřil, že si ho vybral ďábel jako svého prostředníka. No spíš věřil, že je ďábel sám. Je to příliš přitazžené za vlasy? Budete si muset zvyknout. Je to jen začátek.

Znovu jsem se podíval na tu bezcitnou, vyhlazenou tvář. Chvilí nehnutě sledoval vojenské přepravní letadlo KC - 390, do kterého jsme se chystali nastoupit, najednou zvedl obě

ruce, a jeho pokřivená ústa začala odříkávat nějakou prapo-divnou modlitbu. Nerozuměl jsem.

„Modlíš se k d'áblu, Baggsi? Myslíš, že ti pomůže? Možná poleť za námi.“ Ben Robston se zasmál vlastnímu vtipu a postrčil spoutaného muže směrem k letadlu. Nářamky, které měl vězeň na rukou a nohou zarachotily. Baggs jen po-točil hlavu a na půl úst řekl: „Možná.“

To už se ozvalo další zachrchlání a po chvíli nechutné od-plivnutí „pasažera“, který pomalu vystupoval z vozu a provokativně se usmíval. John Clarson: malý, otlý muží-ček, jemuž řídké mastné, slámově zbarvené vlasy neustále padaly do nízkého kostrbatého čela. Z jeho pootevřených úst vycházel podobný zvuk, jako když se dusí francouzský buldo-ček. Ovšem tím veškerá podobnost s tímto empatickým zví-řetem skončila. Muž si opět odplivl a v hrdle mu zarachotilo. Jeho horní ret se lehce nadzdvihl a jazyk se protlačil do přední mezery nažloutlých zubů. Odporné. Clarson byl od-souzen na patnáct let za překupnictví drog a za způsobení těžké újmy na zdraví. Jeho advokátovi se podařilo, aby trest vykonal ve své vlasti. To znamená v Kanadě.

Seržant Robston si opět neodpustil poznámku: „Máš to marný, Clarstone, tady se tě nikdo nelekne.“ Pak se obrátil na kolegy, kteří nás měli doprovázet: „Jsme kompletní, pánové.“ „Ok,“ ozvalo se stručně, „můžeme startovat. Ostatní už sedí v zadní části. Letíme bez mezipřistání. V Torontu jsme asi za jedenáct hodin.“

Nejsem odborníkem na letadla, nedokázal bych ani vy-světlit, jak je možné, že tak obrovitý kolos může vzlétnout a udržet se ve vzduchu. Nevím, nerozumím tomu, ale věřím odborníkům a samozřejmě pilotům. Stačí mi jejich ujištění o bezpečném letu a všechny jejich připomínky plně a bezezbytku respektuji.

Přesně to se po malé chvíli stalo. Připoutal jsem se a čekal na vzlet. Slova kapitána, že doufá v klidný a bezproblémový let zněla sice jako klišé, ale mě plně uspokojila. I když nepopírám, že jsem chvíli převaloval v mozku slovo: doufám. Ani nevím proč. Podíval jsem se na Baggsa. Usmíval se.

Nestává se často, aby se zločinci přepravovali v letadle. Ano, možná ve filmech, ale faktem je, že tyto případy jsou velmi výjimečné. A ještě výjimečnější je přeprava obviněných na tak velkou vzdálenost. A nás čekalo několik hodin letu. Pustil jsem všechny úvahy z hlavy. Plníme jen rozkazy.

Letadlo nabralo směr Spojené státy americké a já jsem pročetl složku, kterou mi dal náš nadřízený. Občas jsem zdvihl oči a podíval se před sebe. Baggs s Clarsonem seděli naproti, oba měli zavřené oči, ale rozhodně nespali. Náramky s řetězy, které jim obepínaly kotníky a zápěstí, jim sice dovoľovaly určitý pohyb, ale rozhodně se nemohli z místa vzdálit. Systém zabezpečení byl natolik sofistikovaný, že někdo z nás musel nejprve odemknout hlavní řetěz, který protínal nožní pouta. To znamenalo odpojit ho od kovového úchyty na podlaze. Až poté mohl obviněný učinit pohyb, který předem musel nahlásit.

Nemusím snad popisovat, jak je nudný takový let. Říkáte si: mohl jsem se prospat. Jistě, ta možnost tady byla. S torontskými kolegy jsme se střídali ve spánku asi po hodině. Taková byla domluva. Jenže... ač jsem zavřel oči, neusnul jsem. Měl jsem dojem, že mě stále někdo sleduje. A skutečně: kdykoliv jsem se podíval před sebe, uviděl jsem široké chrčící Davida Baggsa a jeho malé, mstivé oči, které se občas zableskly zpod oční štěrbin.

Sedadla nebyla klasicky uspořádána, jako u civilních letounů za sebou, ale vedle sebe. Dvě řady naproti sobě. Důvod? Asi jste už viděli, jak probíhají seskoky parašutistů.

Netřeba rozebírat. Ale přece určitá úprava tady byla. Dvě pohodlná sedadla těsně za kabinou pilota. Jedině tam snad mohl člověk mluvit o určitém pohodlí. Hodinka v měkkém polstrovaném křesle přišla rozhodně vhod. Jinak se skutečně moc o pohodlí hovořit nedalo, a jen na doplnění: letušky kolem nás také neposkakovaly. Posádku tvořili dva piloti a stravu jsme dostali v krabičkách. Vojenský speciál, vojenské podmínky. Nuda pokračovala, ale já si přesto přál, ať vydrží co nejdéle. Raději nuda, než řešit problémy. Nebyl jsem vyslyšen.

Uběhlo několik hodin. Pět, šest. Kapitán hlásil, že přelétáme Tichý oceán a ještě klidným hlasem dodal, že se s největší pravděpodobností nevyhneme bouřkových mrakům. Máme prý počítat s menší turbulencí.

Vy, kteří občas létáte, víte, o čem hovořím. Jak jsem už podotknul, nejsem odborníkem, a proto vás nebudu unavovat nějakou zdlouhavou teorií. Jen krátce: turbulenci způsobují vzdušné víry. Ohřátý teplý vzduch stoupá do vyšší atmosféry, kde se teplota vzduchu pochopitelně rychle snižuje. A malér je na světě. Jak prosté. Chcete-li se turbulenci vyhnout, lítejte v zimních měsících. Jinak... asi tušíte, co se může stát. Letadlo se zatřese, o pár metrů propadne chladným vzduchem jako nok děravým sítem, ozvou se výkřiky a nehty se vám zaryjí do kůže. A dál? Někomu se vzbouří žaludek, rozlije se káva, letuškám se podlomí kolena a z většiny úst zazní modlitba. Po pár nekonečných minutách je klid. Na pobledlých a strnulých tvářích se objeví grimasy smutných klaunů, a vy si otíráte kapesníkem zpocené zátylek, nebo fleky od vylité kávy. Můžete si být jisti, že se odněkud ozve hrdinný hlas: „Klid, to se občas stává, už jsem to zažil vícekrát.“ Člověk opět získá důstojnost, lidskou tvář a srdce se mu vrací do hrudního koše. Jo, málem bych zapomněl, horký vzduch není jedinou pří-

činou turbulence. Může ji vyvolat třeba i bouřka. Ale dost bylo přednášky, zpátky k letu.

Stačilo několik minut a předpověď kapitána se stala skutečností. A začátek byl úplně stejný, jak jsem ho právě popsal. Nejprve blesk, rána, ořes, zhoupnutí, úlek a reakce vnitřních orgánů. Jediný rozdíl byl ten, že místo modlitby se ozval hlas Davida Baggse: „Co je to za debila za tím kniple, chce nás zabít?“

„Sklapni Baggse, nebo řeknu kapitánovi, ať tě vyloží za letu, pokud se ti to nelíbí,“ uslyšel jsem svůj hlas. Ani nevím, kde se to ve mně vzalo. Možná jsem chtěl tímto výkřikem zamaskovat začínající svírání žaludku, nebo jen napodobit svého parťáka. Chrochtání ustalo, rozhlédl jsem se. Stažené obličej, zavřené oči a prsty zoufale zařaté do sedadel. Evidentně moji kolegové trpěli stejně jako já. Na moment jsem pohledem zavadil o jedno z okének. Nato že bylo pozdní odpoledne, špinavé a neprostupné mraky už zcela zakryly sebe-menší svit zapadajícího slunce. A koncert mohl pokračovat. Jako by dirigent udal takt. Blesk rozčísil ony temné barvy a vzápětí další a opět... Tmavé, odporné chuchvalce bouřkových mraků předváděly svá vypasená břicha jako na pekelném parketu. A ohnivé lomené čáry osvětlovaly jejich vnitřnosti. Salvy z nebeských houfnic neustávaly.

„Zatraceně! Zatraceně!“ ozvalo se opakovaně z míst, kde seděli oba delikventi. Další nadávka se neozvala, letadlem znovu otřásla rána, celý trup poskočil a prudce se naklonil na jednu stranu. Kdybych nebyl připoután, asi bych dopadl podobně jako Clarson, který se převalil přes boční opěrku sedadla, hlavou narazil na podlahu a zůstal viset jako flák masa na háku. Buldočí podobě byl opět trochu blíž. A možná i povykem, který se vzápětí ozval. Ani jsem se mu nedivil. Jeho hlas na chvíli ovládl celý prostor letadla: „Odemkněte

nám ty pouta, zatraceně, ty pouta, pouta! Nemůžete nás tak trápit!“

Chápal jsem jeho nevoli, ale pravidla pro přepravu vězňů hovoří jasně. Nesmějí mít volnost. Na sekundu mně sice prolétlo hlavou: A co když letadlu hrozí pád? Ano, to je jediná výjimka kdy... nestačil jsem si odpovědět.

Ozval se kapitán a několikrát zopakoval, že jsme vletěli do centra bouřky a chvíli může trvat, než se z ní dostaneme, ještě dodal, ať zůstaneme připoutáni a že nebezpečí nehrozí. Jistě, co také jiného mohl konstatovat. Znovu zahřmělo, zařal jsem prsty do polstrovaného sedáku. Hlavní světla zablikala a zhasla, ale vzápětí se rozsvítilo nouzové osvětlení. To moc na optimismu nepřidalo. Blesky ozářily naše pobledlé obličej a zvýraznily bělmo. Všimli jste si někdy, jak zareaguje při nebezpečí vaše bělmo? Přímo září, jako laserový paprsek. Znovu otřes. Sklonil jsem hlavu, zavřel oči a vytáhl ramena. Jako dítě, které očekává pohlavek. Plesk!

Ze zadní části se ozvalo několik výkřiků. Málem bych na ty pasažéry zapomněl. Ti čtyři muži nastoupili těsně před námi. Teď se krčili jako vyplašená morčata a modlili se, aby vše dobře dopadlo. Asi jako my. Od nás je dělil jen těžký závěs, který se nyní prudkým pohybem letadla odhrnul. S těmi lidmi jsem se setkal jen krátce, těsně po vzletu, předal jim jen nějaké dokumenty a balíčky s jídlem. Na nic jsem se neptal. Proč taky. Vedení rozhodlo, že poletí, a Toronto je jejich konečná. Tam si je převezmou kolegové. Po souvislostech jsem nepátral, měl jsem jiné povinnosti. Ale je pravda, že v tomto okamžiku naše myšlenky měly bezesporu stejné a jediné přání: doletět v pořádku.

„Ámen,“ vyklouzlo mně z úst, aniž jsem si uvědomil, že mluvím nahlas. Hned jsem se zarazil. To slovo přece znamená konec. Smrt! Ale já nechci zemřít. Ještě ne! Otevřel jsem oči

a rozhlédl se. Celá konstrukce letadla se opakovaně třásla. Obličejí spolucestujících evidentně ztratily barvu. Převládla nezdravá šed'. Podíval jsem se před sebe: Baggs se usmíval a oči se mu leskly. Vypadal jako šelma, která se připravuje ke skoku. Pootočil jsem hlavu a koutkem oka zahlédl z okénka konec levého křídla. Nechápal jsem, že se neulomí. Chvělo se jako list v průvanu. Srdce mně bušilo, dlaně se potily. Cítil jsem, jak mně tuhne šíje. Znáte ten pocit, když vám něco le-dového projíždí po páteři? Úplně zcepeníte. A tak se i stalo. Co je to? Strach? Ano. Už jste asi pochopili, že nejsem velký příznivec létání.

Náhle jsem si připadal jako nepatrný plankton, který se ocitnul v útrobách plejtváka obrovského. Je to k smíchu? Možná, ale všechny ty rozpory, úchyty a členitá struktura téměř prázdného vojenského speciálu mně připomínaly vnitřnosti velké ryby. A my jako její potrava...

Chvění ustalo, zářivky se opět naplno rozsvítily a kapitánův hlas se nás snažil uklidnit. Zdálo se, že jsme z nejhoršího venku. David Baggs si začal dokonce prozpěvo-vat. Neuvěřitelné. Já sotva popadal dech a pot jsem cítil nejen v podpaží. „A je klid, máme to snad za sebou,“ ozvalo se vedle mne. Hned nato ten samý hlas zakřičel: „Hej, co to vyvádíš, Clarsone!“ Otočil jsem hlavu. John Clarson vši silou lomcoval s celým bočním opěradlem, kde se nalézal úchyt pout. Zřejmě se domníval, že se mu podaří duralovou konstrukci natolik poškodit, aby mohl uvolnit řetěz. Z úst muže vycházely jen těžko definovatelné zvuky. Křik mého kolegy, lomoz a skří-pění opět opanovaly celý prostor.

Nevím, zda to způsobil právě tento okamžik, vlastně jsem ani pořádně nevěděl, co chci udělat. Možná zkontrolovat pouta, nebo se jen předvést, že jsem zcela fit. Snad. Odepnul jsem si pás, postavil se, párkrát nadechnul a roztáhl ruce.

Mrknul jsem na hodinky. „Ještě asi tři...“ ani jsem nestačil onu větu v duchu vyslovit. Nejprve prostor oslnil prudký výboj venkovního blesku, celý trup letadla nadskočil, jako by vjel na železniční pražce. A znovu otřes. Ztratil jsem rovnováhu, kolena se mi podlomila a já tvrdě narazil na podlahu. Zakřičel jsem bolestí.

Vedle mne někdo hlasitě odříkával modlitbu. Tak přece. Mohlo mě těšit, že jsem se svým strachem nebojoval sám. Mozek ale takové prkotiny neřešil. Hrdlo se mi znovu sevřelo. „Zůstaňte připoutaní... uhodil do nás blesk... nic se neděje, nebezpečí nehrozí... zachovejte klid... panebože!“ Hlas kapitána nezněl dvakrát optimisticky.

S námahou jsem se konečně posadil a rukama šmátral po bezpečnostním pásu. Ruce se mi třásly a potily, nebyl jsem schopen provést sebejednodušší činnost. Nešlo to! Další otřes, tělo mě neposlouchalo, zmocňovala se mě znovu panika. Popruhy mně vyklouzly z ruky. Dost! Lokty jsem prostrčil pod obě boční opěrky a pevně se zapřel. Věřil jsem, že se udržím. Naivní úsudek.

Clarson znovu začal křičet: „Pouta, ty pouta! Odemkněte je někdo, proboha... nejsme přece zvířata!“

„Přestaň rvát, Clarson! Ruce vám povolíme, ale jen ruce. A už drž hubu!“ ozvalo se náhle vedle mě a já viděl Robstona, jak nejistým krokem jde k oběma delikventům a sundává jim pouta z rukou. Zatímco Clarson nešetřil nadávkami, David Baggs jen pokorně sklonil hlavu mezi kolena a volnými dlaněmi obepnul spodek sedadla. Podobně jako já. Seděl téměř nehybně, jen občas zdvihl hlavu, okřikl svého kolegu, bleskovým pohledem zkontroloval situaci a podíval se na mě. Poznám, že se bojím? Určitě.

Seržant Robston stál těsně před ním a prováděl poslední manipulaci s pouty. Pak se obrátil a chtěl se vrátit na své

místo. A vtom... se letadlo propadlo. Nikdy jsem nic podobného nezažil. Jen viděl ve filmu. Nějaká síla mne vyzdvihla a přibila ke stropu. Zpocené prsty, kterými jsem svíral sedadlo, mě neudržely. Celým tělem projela pichlavá bolest. Záda narazila na nějaký výčnělek. Paže jsem měl roztaženy jako bych čekal ukřižování. Jen hřeby chyběly. Vše trvalo pouze pár sekund, ale mně to připadalo jako věčnost. Nebyl jsem v této ekvilibristice jediný. Zaregistroval jsem minimálně tři těla, která v mé těsné blízkosti prolétla. Jedním z nich byl můj parťák, ale ten se stropu nedotkl. Zadržel ho v poslední chvíli Baggs, který policistu pevně uchopil za spodní končetiny. Vida, jak se Robstonovi vyplatil jeho humaní přístup, pomyslel jsem si. Až mnohem později mně došla pravá příčina Baggsova samaritánství... Krátký stav beztlíže skončil: následoval pád – tvrdý, bolestivý. Náhradní zdroj světla, který se znovu zaktivoval, rozhodně na jistotě a bezpečnosti nepřidal. Naopak! Jemné skomírající bílé světlo z několika lampiček jen podtrhlo začínající bezvýchodnou situaci. Ale to si ještě nikdo z nás nechtěl připustit.

Cítil jsem na těle něčí ruce a slyšel výkřiky. Otevřel jsem oči. Proboha! Jak odporné! Díval jsem se přímo na rozšklebenou a zakrvácenou tvář Johna Clarsona. Levou stranu měl celou od krve a ta mu postupně zabarvovala šedou věžeňskou košili. Nedaleko od něho leželo zkroucené tělo. Nepochybně se jednalo o Davida Baggse, hned vedle se těžce zvedal z podlahy Robston. Byl otřesený, ale v pořádku. Doplazil se na sedadlo a snažil se zajistit. Odevšad se ozýval křik. Jak to všechno skončí? Hrozná otázka pro pasažéry nacházející se ve výšce deset tisíc metrů a v letadle, které se chvěje jako korouhev ve větru.

Znovu rána a prudký sklon. Odvalil jsem se na protilehlou stranu. Pokusil se vstát. Ale ne! Těžká kožená bota mě zasáhla

do ramene a vzápětí se na mě svalilo něčí tělo. Ozval se výkřik. Možná šlo o slova omluvy. Nevím, kolem se míhaly jen stíny postav. Přítmi a naprostý chaos zcela ochromil lidské smysly. Na ušní bubínky vytrvale narážel monotónní hukot motorů a vše podkreslovaly neidentifikovatelné zvuky, které vycházely z našich úst. Co bude dál?

Letadlo se na chvíli uklidnilo. Dokonce i Clarson ztichl. Mozek vyslal optimistický signál. No šedá kůra mozková občas tropí hlouposti. Jen chvíli, malou chvíličku trval pocit naděje.

Vzápětí se ozval z praskajícího reproduktoru hlas, který onu nepatrnou naději utnul, jako když utne sekera tenký vlas:

„Zůstaňte připoutáni, ještě není konec, není konec... to je neskutečné...“ A v další sekundě se ozvalo: „Panebože... levý motor přestal fungovat... letíme na jeden... klesáme... do nižší polohy... použijte kyslík a... oblečte si vesty... vesty!“

Srdce mi na chvíli přestalo bít. Nechtěl jsem pochopit: nacházíme se přece v letadle, ne na lodi! Cítil jsem, jak se před letadla prudce sklopila. To snad ne!

Ani nevím proč, můj pohled zamířil k oknu. Z jednoho motoru létaly jiskry a vzápětí se objevily plameny. Hned nato záblesk. Nevím, zda jsem se zmínil, že letadlo mělo dva dvou-proudové motory. Co na tom teď záleží. S jedním motorem přeletět oceán? To nepůjde, blesko mi hlavou, ale co když ano, kapitán přece říkal, že... Letadlo se opět zatřásl, pomalu jsem otočil hlavu k pravému motoru, který měl být zcela funkční. I z něho létaly jiskry a kouř se vpíjel do deštivých mraků. Jak ještě dlouho? Zaklonil jsem hlavu, v mozku mně náhle vytanula zpráva, kterou jsem kdesi zaslechl: nejdelší let letadla bez obou motorů trval devatenáct minut. Podařilo se jim přistát na asfaltové cestě. Jak říkám: mozek občas tropí hlouposti. Proč? Za prvé: před námi jsou minimálně tři

hodiny letu, a za druhé: pod námi je Atlantský oceán. Jestli si myslíte, že v tento moment mně hlavou proběhl celý můj život, jste na omylu. Nic takového. Měl jsem strach, obrovský strach. Potil jsem se, hlava se mi třásla jako sulc a srdce se chystalo vyskočit z těla. Rukou jsem hledal pojistku ve spodní části, kde se nalézala záchranná vesta. Příď letadla se začala rychle naklánět. Kolik zbývá do konce? Snažil jsem se obléci vestu, šlo to ztěžka.

A náhle... záblesk, pár sekund jsme zůstali omámení. Praskání, rachot a neuvěřitelný hukot. Kolem začaly létat neupevněné předměty, věci, lidé. Tváře nám bičoval proud vzduchu, vesta zaplápolala a roztrhala se. Nic jsem nechápal. Zdálo se mi, že vidím ty temné mraky kousek ode mne. Jako by vpluly do útrob letadla. Ne! To není možné. Na zádi zela díra! Část letadla chyběla!

„Masky, nasad'te si kyslíkové masky... motory... kolaps... v trupu je díra... proboha!“ Lapal jsem po dechu a otvíral pusku jako ryba na souši. Motory selhaly a letadlo se rozlomilo. Dekomprese v takové výšce je smrtící. Mozek, parchant jeden, ještě reagoval, ale plíce hrozily prasknutím. V posledním okamžiku se mi podařilo nahmatat masku. Měl jsem ji přímo před obličejem. Naštěstí. Rychle jsem si ji nasadil a chvíli zhluboka dýchal. Musel jsem si ji pevně držet, aby neodletěla. Nešlo to.

Letadlo klesalo stále níž a níž. Nelze slovy popsat chaos a zmatek. Viděl jsem jen stíny, čmouhy, slyšel hukot, chrčení a křik. V zadní části letadla skutečně zela díra! Cesta do ďáblova chřtánu je volná! Vstříc smrti. Ještě ne! Pásky povolily, tělo vystřelilo a dostalo se do vývrtky, už jen málo stačilo, aby... ne! Ruce se náhle zamotaly do něčeho měkkého. Sítě? Provazy? Nevěděl jsem. Napjal jsem všechny svaly a přitáhl se. Lana se mi zařezávala do zápěstí a předloktí. Musím

vydržet, musím! Nohama jsem obemknul pevně onen předmět. Byl jsem jako klíště, jako malé dítě, držící se máminy sukně. Poslední zbytky rozumu mně velely, že je lepší zůstat uvnitř, než se ztratit v nekonečnu. Výkřik a těsně kolem mne proletělo čísi tělo. Příd' letadla se stále více nakláněla. Poslední věta, kterou jsem zaslechl z praskajícího reproduktoru, zněla: „Letadlo je neovladatelné... pod námi je moře... padáme...“

Zaregistroval jsem Robstona. Seděl připoutaný k sedačce v předklonu a ruce tiskl k hrudi. Nebylo mu to nic platné. Nikdy bych si nemyslel, že se může utrhnout celé sedadlo. Ozvala se rána a sedačka i s mužem zmizela v d'áblově chřtánu. Jen těsně minula mou hlavu. Věděl jsem, že konec je nevyhnutelný. Letadlo padalo volným pádem. Sotva jsem popadal dech. Z očí vyhrkly slzy. A přece vzpomínka: černé rozevláté vlasy, modré zvědavé oči, a bezstarostný úsměv a nevinná milá tvář ozdobena roztomilými d'olíčky. Moje žena Julie a nenarozená dcera Elizabeth. Před patnácti lety ji někdo brutálně uškrtil. Tehdy se psal rok 2002.

Obrovský hukot mně trhal ušní bubínky. Ztrácel jsem vědomí... Ámen.

III.

Určitě jste každý z vás někdy zažil po probuzení šok. Mohlo to být z nejrůznějších důvodů. Od bizarních, kdy jste zjistili, že vám do pokoje prosakuje voda od souseda, až po infarktové, kdy vás probudilo přepadové komando s otázkou: „Kde máte schované drogy, případně zbraň.“ Že jde o omyl, jste

zjistili až po několika minutách, kdy váš organismus kolaboval, stejně jako rybičky na koberci z rozbitého akvária.

Promiňte, musel jsem celou situaci poněkud odlehčit, ale nemějte mi to za zlé. Možná je to jen má bláznivá reakce na situace, které jsem prožil a stále prožívám...

Než jsem otevřel oči, cítil jsem nejprve, jak mi něco svírá hrdlo. Každý nepatrný pohyb vyvolal bolest. Chtěl jsem pohnout rukou, nešlo to. Pokrčit nohy? Jen kousek a dost. V tento moment se mi ještě mnohé věci nevybavovaly. Mozek odpočíval, čekal na restart. Nepracoval sice naplno, ale fungoval. V podvědomí se mi náhle vybavila scéna, kdy stojím na molu a poslouchám šumění vln a drzé, skřehotavé zvuky racků. Zvuky sílily, chtěl jsem udělat krok, ale něco mi v tom bránilo. Sklonil jsem hlavu: nohy byly omotané těžkým řetězem! Proč? Nestačil jsem si odpovědět. Ucítil jsem prudké trhnutí, ztratil rovnováhu a mé tělo se zhroutilo do mořských vln. Tehdy mě zachránila má žena. A teď?

Kromě bolesti jsem cítil na tváři spalující zář. Ten pocit přece dobře znám, stejně jako odpornou chuť slané mořské vody. Otevřel jsem konečně obě oči dokořán. Ne! Oslňující světlo mě zcela oslepilo. Tak mě vítají na druhém břehu? Ale kdeže. Mozek vyslal signál: zlatý sluneční kotouč přímo nad mou hlavou a blankytně modré nebe.

„Žiju, já žiju!“ slyšel jsem svůj hlas. Konečně jsem sklopil hlavu, abych vyhodnotil situaci a zjistil, proč si připadám tak bezmocný. Odpověď? Mé tělo, které bylo z velké části ponořeno v mořské vodě, poněkud připomínalo uloveného tuleně. Opravdu, věřte mi. Něco mi stále bránilo v pohybu. Kýval jsem se ze strany na stranu a začínal jsem si uvědomovat, že pokud v této poloze a na tomto místě zůstanu ještě pár minut, zaplaví mě, díky přílivu, mořská voda. Už v této chvíli se mi v pravidelných intervalech přelévala téměř přes celý obličej.

Zdevastovaná záchranná vesta byla k ničemu. Musím se dostat co nejdál na břeh, nebo na sebe někoho upozornit. Rychle! Pokusil jsem se nadzvednout. Nešlo to. Alespoň hlavu. Projela mnou sice bolest, ale podařilo se mi několikrát vykřiknout. Další pokus zhatila větší vlna, která mě téměř zadusila. Ne, ne! Tudy cesta nevede. Všechny smysly už byly obnoveny. Někde se ozval výkřik: Přežil jsem pád letadla a teď... se utopím na břehu v kaluži vody. Panebože!

Světlo poznání zářilo naplno. Nadechl jsem se, napjal svaly a pokusil se převalit. A ještě jednou. Naštěstí břeh měl nepatrný sklon a můj zoufalý pohyb způsobil, že tělo se přece jen trochu posunulo dál na pevninu a vymanilo se z bezprostřední blízkosti mořských vln. Mohl jsem se konečně nadechnout a také zkontrolovat, co se vlastně se mnou stalo. Ten pohled byl tak bizarní, až jsem se musel usmát. To přirovnání s chyceným tuleněm bylo absolutně přesné.

Téměř celé mé tělo bylo omotané sítí. Kdy se tak stalo, jsem netušil, ale vůbec mě to v tuto chvíli netrápilo. Důležitý fakt byl jen ten, že jsem naživu. A ačkoliv mě začínala omdlívat bolest, na některé momenty onoho letu jsem si útržkově rozpomněl: bouřka, otřesy, obličej, jiskry, oheň, rozlomení trupu a nakonec i úšklebek v obličejí Davida Baggse. V ústech jsem ucítil krev.

A já jediný přežil? Není nás víc? Nadechl jsem se a opět vykřikl. Jako by oceán nechtěl, abych rušil jeho tóninu. Velká vlna, která se přese mě vzápětí převalila, mě donutila k dávivému kašli. Opět. Svíral se mi žaludek a sůl jsem cítil snad v každém póru těla. Odporné. Nejsm ještě zachráněn, zdaleka ne! Až později jsem si uvědomil, že bych mohl na toto téma napsat seminární práci. Ale zpět...

Musel jsem celý proces onoho legračního tuleního pohybu několikrát zopakovat a ještě ho zdokonalit. Začal jsem se vr-

tět, přesněji řečeno pohybovat pomocí trhavých pohybů. Naštěstí šlo nepatrně manipulovat s nohama. Výborně: nadechnout se, zadržet dech, pokrčit kolena, zapřít se patou o písčité dno, trochu pozdvihnout záda a hop! Zakřičel jsem bolestí. Tisíce jehel se zabodly do mého mozku. Sklonil jsem hlavu. Ze spodních končetin jsem zaregistroval mírně vyčnívající kolena, a pokud klesla, nadzvedly se legračně holé prsty u nohou. Boty už dávno někde ležely na mořském dně. Ale tím jsem se netrápil, tížila mne jiná věc. Bolest. Ta největší vystřelovala ze spodní části levé nohy. Zlomenina? I kdyby, co na tom. Nějaká zlomenina mě přece nemůže vyvést z míry. Nepotrvá dlouho a budu ležet v nemocnici v teple, obklopen lékaři.

Pokrčil jsem znovu nohy, zapřel se a o kousek se posunul. A opět. Tvář se mi křivila bolestí. Musím vydržet! Musím. Tulení mládě, které poskakuje a kolíbá se ze strany na stranu, aby našlo své rodiče. Já rodinu nehledal, já bojoval o svůj život.

Konečně se mi začalo lépe dýchat. I když srdce bušilo jako by chtělo svolat všechny šamany v okolí. Naštěstí mozek fungoval bez nejmenších problémů. Rozhlédl jsem se. Za mnou začínal zelený ráj. Výborně. Sice jsem zatím nezaregistroval žádné známky civilizace, ale určitě se každým okamžikem někdo objeví. Sklopil jsem znovu oči, abych se pořádně zorientoval, jak to se mnou vypadá. Tuleň chycen v síti. Domo-rodci, kteří mě takto najdou, se určitě smíchem neudrží.

Počítal jsem, že během krátké chvíle se nejprve ozve houkání sanitek a posléze se objeví andělé s červeným křížem. Abych záchráncům ulehčil práci a také abych si ověřil, že skutečně fungují, několikrát jsem zavolal: „Tady, tady jsem. Haló... haló...“ Nic se nedělo. Pokud jsou obydlí daleko vzdálená od pláže, asi to chvíli potrvá, utěšoval jsem se.

„Klid, chlapče, zachovej klid.“ Můj hlas už zdaleka nedosahoval potřebné intenzity. Slaná voda, únava, žízeň a hlad vykonaly svoje. Ale musel jsem to zkusit. Odezva však nebyla žádná.

Kdo ví, kde jsem se ocitnul. Letěli jsme nad Atlantikem, ale nechtějte po mně, abych se nějak zeměpisně zorientoval. Opravdu nemám nejmenší potuchy, kde jsme se v momentu havárie nacházeli. Samozřejmě že nad Atlantským oceánem, ale to je vše, čím můj mozek mohl posloužit. Kde se nyní přesně nacházím, netuším. Kdysi jsem zaslechl, že v Atlantském oceánu se nacházejí stovky sopečných ostrovů. Většina neobydlených.

„Zatraceně!“ zasípal jsem a vzápětí rozhořčeně dodal, „ne, klid, Tome, ze mě žádný trosečník nebude. Určitě se brzy někdo objeví.“ Napínal jsem všechny smysly a natáčel hlavu různými směry. Nic nebylo slyšet. Nic! Ani zpěv ptáků, ani zvuky lesa.

Nevadí, jsem na živu a to je hlavní. Než mě najdou, pokusím se dostat z toho prapodivného sevření. Síť se mi zařezávala do holé kůže, neboť oděv byl značně zdevastovaný, stejně jako tělo. Až teď mé oči s hrůzou pozorovaly celkový stav. Neurony mozku stonásobně zintenzivnily svou reakci na všechna zranění. Jako bych měl na hlavě trnitou korunu. V ústech jsem cítil krev a jazyk stále dokola přejížděl mezeru po vyraženém zubu. Čáry oděvu částečně zakrývaly odřeniny, otevřené rány a namodralé fleky, které dozajista naznačovaly poškození tkání a šlach. Ostré trny pronikaly do kůže stále hlouběji. Bolest dosahovala vrcholu.

Nesmím na ni myslet. Ne! Konečně se mi podařilo natočit celé tělo tak, abych se lépe zorientoval a mohl se pokusit vymanit z oné bizarní pasti. Nylonová lanka, z kterých byla síť vyrobena, mi bohužel práci vůbec neusnadňovala. Ploutvono-

žec se změnil v mouchu, která se snažila vyprostit z pavoučí sítě. Zatím marně

Nemohl jsem pochopit, jak se mé tělo mohlo dostat do tak neobvyklé pozice. V mozku mně opět problesklo několik slov kapitána chvíli před onou totální destrukcí: ‚Letadlo nemáme pod kontrolou... padáme!‘ Tehdy se moje ruce a nohy v poslední chvíli zachytily něčeho poddajného, co se nacházelo poblíž. Během onoho neskutečného emočního vypětí, které celý můj organismus zcela pohltilo, jsem vůbec nevěnoval pozornost oné věci. Až nyní. Kdo, nebo co mně pomohlo, abych přežil?

Stačil jeden jediný pohled na místo, kde mě vyvrhlo moře. Jeden pohled a vše bylo jasné.

Na průsvitných nazelenalých vlnách se vzdouvala velká žlutočervená plachta. I když nyní její pohyby spíše připomínaly pulzujícího rejnoka, v původní podobě odvedla vynikající práci. Ano, uhodli jste: samonafukovací člun! Člun a síť, která byla zřejmě jeho součástí. Ale proč bylo mé tělo v ní omotané jako vietnamský závitek, jsem netušil. Dost!

Popadl mě vztek. Přece se kvůli takové prkotině nenechám vysušit na tom pekelném žáru. Mořská sůl, slunce, žízeň, hlad a bolest. Fakta, která se začala drát čím dál víc do centra pozornosti. Znovu jsem párkrát zavolal a zároveň se pokoušel pohybovat tělem na všechny strany. Konečně se mi podařilo v určitém místě potřásnout síť uvolnit. Nejprve prsty, pak celá dlaň a nakonec paže. A hned vzápětí mi adrenalinem nabuzený mozek vyslal zprávu, že přezka opasku má ostřejší hranu. Měla, ale i tak trvalo neskutečně dlouho, než jsem s její pomocí síť ze sebe sundal.

Neskutečné! Konečně jsem se mohl posadit a svobodně nadechnout. Co všechno může člověk během krátké chvíle

prožit. Od naprosto zničujícího zoufalství až po gejzír blahodárných emocí.

Nejsem schopen adekvátně popsat pocit, jenž se mě v tuto chvíli zmocnil. Kolik věcí se muselo sejít, že teď ležím na vyhrátém písku a raduji se z každého nadechnutí? Přežil jsem! Ale popsat přesně, proč se tak stalo, nedokážu. Osud? Náhoda? Možná... nebo vedle mne stál anděl strážný? Nevím, nevšiml jsem si nikoho takového. Znovu se má tvář roztáhla k úsměvu. Kdybych znal jen zlomek toho, co mě čeká dál, asi bych takovým optimismem a radostí neoplyval.

Raději postoupím dál v ději, ale slibuji, že těch temnějších chvil se určitě dočkáte. A buďte si jisti, že mám pravdu, když tvrdím, že pád z výšky deset tisíc metrů, jenž, jak se zdá jsem přežil téměř bez vážnější úhony, bude proti nim jen slabý šálek čaje. Teď ale vzhůru za civilizací. Je nejvyšší čas se věnovat základním lidským potřebám.

Solí zdecimovaný jazyk olizoval popraskané rty. Vyprahlost v ústech už dosahovala kritické hranice. Hlas nezněl, ale chrčel. Musím do stínu! Můj pohled zamířil k zelené zóně, která se rozkládala jen pár kroků ode mne.

Pootočil jsem se, rukama opřel o vyhrátý písek, pokrčil nohy a postavil se. Ne! Sotva se levé chodidlo dotknulo země, zakřičel jsem bolestí a zhroutil se. Tak přece zlomenina!

Po běžném prozkoumání mně sice kost nepřipadala poškozená, ale otok a namodralá kůže svědčily o tom, že nejde o lehké zranění. Ale co, mohlo být hůř, utvrzoval jsem se. Něčím si to zafixuji a počkám na profesionální ošetření. Lehká kožená bunda i košile byly stejně jeden cár, alespoň je nějak využiju. Pomalu jsem se svlékal a při tom sykal bolestí. Pravé rameno páliło jako čert a ostatní části těla na tom byly podobně. S námahou jsem si sundal bundu a náhle jako bych sáhl do žhavého uhlí. Zbraň! Nemám zbraň! Pouzdro bylo

prázdné. Po prvotním šoku jsem se musel pousmát a nahlas zareagovat: „Co blázníš, chlape!“

Po těch všech eskapádách, které jsem prožil, by byl zázrak, aby tak neforemná věc, jakou je pistole Walter P 99, zůstala na místě. Možná kdybych vyskočil z jedoucího vlaku, nebo proletěl předním sklem vozu... teď už zcela jistě odpočívá někde na mořském dně. Automaticky jsem si prohledal kapsy. Kupodivu doklady zůstaly na místě. Samozřejmě totálně promočené. Pokud čekáte, že jsem našel i mobilní telefon, musím vás zklamat. V těch cárech, které mi na těle zbyly, toho už více nebylo. Vlastně ano – klíče od bytu. Skvělé, aspoň nemusím budit domovnici. Zasmál jsem se nahlas. Vypadalo to spíš jako tuberácký kašel. No a co? Hlavně že žiju. Ale něco mi chybělo k absolutnímu štěstí. Odpověď asi lehce uhodnete. Člověk, nebo aspoň náznak civilizace.

Pomaloučku jsem si ovazoval nárt levé nohy a snažil se ho co nejpevněji zafixovat. Kůže na několika místech těla se po dlouhém pobytu ve slané vodě nezvykle zvětšila a místy vytvořila prazvláštní nařasení. Nebyl to hezký pohled, ale proč to řešit? Stejně jako hodnotit ostatní věci. Například ošacení: rozpárané džíny, potrhaná košile a zbytky kožené bundy – to bylo vše. K čertu s tím, každou chvíli se přece musí někdo objevit! Musí!

Téměř jsem si vykroutil krk a mé hlasivky už nebyly schopny vydat silnější zvuk. Sípání, které se ozývalo, bylo spíš k smíchu. Jazyk marně olizoval rozpraskané rty. Prokletá slaná voda. Natočil jsem znovu hlavu a chvíli poslouchal. Nic. Mé poněkud otupělé smysly registrovaly jen z jedné strany monotónní šumění oceánu, a z druhé jemné chvění zeleného porostu.

Akácie, mangovníky, palmy, směs nejružnější květeny a subtropických keřů. Ne že bych byl odborníkem, ale před

několika lety jsem navštívil Dominikánskou republiku a nyní se mi určité podobnosti vybavily. Stejně tak si vybavuji i pomněnkové oči mé ženy, která mě tehdy doprovázela, i její omamnou vůni, když jsme v objetí pozorovali z pláže zapadající slunce, které vytvářelo na hladině Karibského moře neuvěřitelnou impresi. A to vše ještě dokreslovala přepestrá směsice zvuků, která se šířila z okolní rozmanité flóry.

„Stop!“ vykřikl jsem. Něco je naprosto jinak. Ještě víc jsem pootočil hlavu k rozmanité floře a zaposlouchal se. Nic. Ticho! Ano, to ticho mě už několikrát vystrašilo, ale teď to bylo zcela jiné. Rozumějte: žádné zvuky! Ptáci, zvířata, hmyz, brouci. Znaky života v přírodě. Nebo se mýlím? Možná se právě nalézám v takové oblasti, kde toto vše je z nějaké příčiny omezeno. A také fakt, že má mysl byla stále více a více otupěna nastupující bolestí a rozjitřenou emocí. Jinými slovy: přetrvávající emoce potlačila cit. Ano, tak to mohlo být. A dál? Tělo se náhle zachvělo. No prosím, zmiňuji se o emoci a hned se rozechvěji, jako bych stál na úzké římse v padesátém poschodí mrakodrapu. Proč?

Mozek drze vyslal nechtěné sdělení: Co když jsem se ocitnul na jednom z oněch opuštěných, neprobádaných ostrovů, o kterých se občas píše v odborné literatuře? Ne, ne! Zavrtěl jsem rázně hlavou a snažil se setřást a zadupat do jemného písku tuto chmurnou představu. Šlo to jen velmi obtížně.

Ale s myšlenkou, že pádu letadla si opravdu nikdo nevšiml, jsem se začal pozvolna smířovat. No nic, vydám se na prohlídku pevniny. A také je nejvyšší čas vyhledat stín a hlavně najít zdroj vody. S obtížemi jsem se postavil. Noha sice šíleně bolela při každém došlápnutí, ale dalo se to vydržet.

Stačilo pár kroků a ocitl jsem se v jiném světě. Jako bych se náhle ponořil do chladivé tůně. Rozložitě koruny stromů

vytvořily nade mnou blahodárnou stříšku, která téměř nedovolila palčivým slunečním paprskům dotknout se mé zdevastované kůže. Zato já neváhal a jako smyslu zbavený jsem se pokoušel osvěžit dotekem chladivých listů, kůry stromů nebo přerostlé trávy. Otevřenými ústy jsem nasával osvěžující ozón. Efekt byl sice minimální, ale určité chladivé pocity jsem zaznamenal. Nicméně sucho v ústech pokračovalo a absence tekutiny se začínala na organismu výrazně projevoval. Ale štěstí mě neopustilo. Jen pár kroků a stál jsem pod několika mangovníky.

Nic lepšího jsem nikdy nepozřel. Mango je šťavnaté, sladké a má spoustu důležitých živin. Skvělé. Dokonce jsem spatřil i stromy obsypané avokádem, sice jsem na ně nedosáhl, ale určitě časem najdu způsob, jak toto nazelenalé ovoce podobné hrušce natrhat. Mohu v klidu pokračovat v prohlídce pevniny. Dokonce jsem si pořídil i berli, což představovalo kus větve, jež nebyl problém najít. Výborně, a nyní za civilizací!

Jenže... napadla mne náhle jiná varianta. Je zajímavé, že až teď. Zřejmě můj mozek pozitivně zareagoval na glykemický index získaný z tropického ovoce.

Dříve než se vydám někam do neznáma, říkal jsem si, měl bych se vrátit a prozkoumat nejbližší okolí pláže. Letadlo se přece muselo zřítit někde poblíž. A je pravděpodobné, že já nebyl jedinou věcí, kterou moře vyplavilo. A je třeba jednat rychle, neboť příliv či náhlá změna počasí může všechno radikálně změnit. Uvědomil jsem si, že najednou uvažuji jako trosečník. Jako bych se musel spolehnout jen sám na sebe. To jsou paradoxy. Před několika minutami jsem s velkou nadějí čekal, až uslyším lidský hlas, teď přemýšlím, jaké věci jsou důležité k přežití.

Úkol první: zachránit potrhaný člun. Sice jako plavidlo ho už nešlo použít, ale mohl dobře sloužit k jiným účelům. A za

další: zjistit, zda moře nevyplavilo z havarovaného letadla něco zajímavého a užitečného.

Dokulhal jsem znovu na místo, kde mé tělo bylo vyvrženo a snažil se onu pogumovanou, neforemnou hmotu odtáhnout dál na břeh. Docela mě překvapilo, že plášť není tak potrháný, jak jsem se zprvu domníval. Všiml jsem si jen několika menších děr. Asi člun v určité fázi narazil na něco ostrého. Možná i díky tomuto relativně malému otvoru vydržel déle na hladině. A já přežil.

A co ostatní? Ta otázka opět musela zaznít. Vytanula v mé mysli stejně rychle, jako když lukostřelec vystřelí šíp na cíl. A další vzápětí následovala: A co když přežil někdo z oněch dvou delikventů? Chci se na tomto místě setkat s několikanásobným vrahem, nebo se slizkým, nechutným a všehoschopným dealerem drog? Musel jsem se pousmát nad tímto pomyšlením, ale smích to byl spíš skrz zařáté zuby a trval jen pár vteřin. Stačilo, abych nedaleko zahlédl podezřelý shluk několika předmětů, které se pohupovaly na hladině a v mžiku se mi vybavila i jiná varianta. Mrtvá těla mých kolegů.

Jsou chvíle, které nechcete zažít a přece se jim nevyhnete. Smrt člověka. Smrt v jakékoliv podobě. Řeklo by se, že policista musí být odolný. Není to tak snadné, ale nebudu zde teoretizovat, ani poukazovat na osobní zážitky. Rozhodně nechci vidět posmrtný výraz kohokoliv, kdo mi byl blízký. Ale pokud se tak stane, musím se s tím naučit žít. Ano, i po smrti své milované ženy jsem se vrátil ke svému běžnému životu, ale nikdy jsem se s její vraždou nesmířil. Zdvihl jsem hlavu a zaostřil zrak. Čí tělo moře vyplavilo?

Ani nevíte, jak jsem si oddechl, když jsem konečně stanul na onom místě. Žádný znetvořený trup, či jiné ostatky, ale rozmanitá směs nejrůznějších předmětů, pohupující se na

hladině. Bezesperu pocházela z našeho letadla. Na některých bylo zřetelně vidět nejen vojenské značení, ale i číslo letu. Asi největší radost mi udělala zachovaná dóza se suchary a vojenská lékárnička. Naopak velké zklamání proběhlo nad plastovou bednou, která ležela vyvržena a zaklíněna mezi kameny. Bohužel s porušeným víkem a prázdným obsahem. Škoda. Podle vytvarovaných vnitřních prostor mohlo jít o docela potřebné věci. Sekera, kladivo, lopatka... co by za to dal nějaký trosečník.

„Trosečník?“ vykřikl jsem. „Zatraceně! Nejsem přece žádný trosečník.“ Prudce jsem se obrátil a znovu několikrát zavolal. Tentokrát se mi zdálo, že slyším nějaký zvuk.

„Haló, tady, tady jsem!“ Vítr zesílil a koruny stromů zazpívaly nezřetelnou píseň. Vydal jsem se konečně do nitra pevniny. Samozřejmě s tím, že pobřeží později důkladně prozkoumám.

Udělal jsem jen pár kroků a srdce mně málem vyskočilo z hrudi. Stopy! V písku se zřetelně rýsoval otisk obuvi! Někdo tady šel!

Jako v transu se mé oči vpíjely do horkého písku. Otisky evidentně směřovaly do lesa, ale odkud přesně vycházely, nebylo tak zcela zřejmé. Příliv už vykonal své a hodně stop překryl. A co ta širší rýha podél oněch stop? Jako by ten člověk něco s sebou vlekl. Co to bylo? Nebo kdo to byl? A právě v momentu, kdy můj zrak rentgenoval ono místo, jsem najednou pocítil obrovský příval emocí.

„Proboha!“ vykřikl jsem, „ty otisky bot přece patří mému parťákovi. Ano! Ano!“ Ben Robston nosil obuv s neuvěřitelně hlubokým a výrazným dezénem. Vždycky tvrdil, že pořádný chlap se pozná podle bot. Velký chlap potřebuje velkou stabilitu. Skvělé! Ben je na živu. Nejsem tady sám.

V následujících minutách jsem křičel jako pominutý. Ale můj skomírající hlas se sotva dotknul listí nedalekých stromů. Chvíli jsem váhal, zda zůstat, ale nakonec jsem zvolil variantu druhou. Kdo ví, jak na tom můj parťák je. Možná si některé okolnosti, v závislosti na tom, co prožil, neuvědomuje. Psychika je občas moc zákeřná a nevyzpytatelná. Nemohu čekat do nekonečna, musím se vydat do vnitrozemí. Ben se rozhodl podobně a ten by nikdy nečinil věci, které se mu zdály zbytečné a neúčinné.

Na bezpečném a hlavně viditelném místě jsem zanechal pár vylovených věcí, aby všem bylo jasné, že jsem zde byl a přežil pád letadla. Zapřel jsem se o provizorní berli a snažil se nevnímat vzrůstající bolest. Přes rameno mi visela brašna s balíčkem sucharů, doplněna několika kusy manga. Jen pro jistotu.

Jako indiánský zvěd mé oči sledovaly stopy, které však vstupem na pevnější půdu lesa nebyly už tak zřetelné jako v písku. Po několika krocích se ozvalo zapraskání a jako bych zaslechl kašel. Vykřikl jsem a téměř se rozběhl po zvuku a najednou... mé nohy ztratily oporu. Pozdě jsem zaregistroval, že velké listy, které ledabyle ležely na měkké půdě, překrývalo několik dlouhých, různě pokroucených větví, pod kterými se ukrývala zrádná prohlubeň.

Ozvalo se zapraskání, přehlušené mým výkřikem a posléze tupým nárazem, které vydalo mé tělo při dopadu na dno. Myslím, že jsem na chvíli ztratil vědomí. Zvuk, který mě částečně probral, mé otupělé smysly nemohly zpočátku vůbec nikam zařadit. Hýkání? Kvičení? Chrapot? Ne, ne. Smích! Ano, lidský smích! Někdo se smál. Ten fakt pronikl sice brutálně do mé mysli, ale přece jen se musel na chvíli nepatrně přikrčit. Jeho chvíle měla teprve přijít. V ten moment jsem totiž zápasil o to, abych znovu neztratil vědomí. Ležel jsem na

břiše, s obličejem částečně zabořeným do měkké půdy. Alespoň takový byl můj první dojem. Prsty svíraly něco vláčného a z levé nohy vystřelovala bolest, která se mi jako hřeb zabodávala do mozku. S obrovskou námahou se mi konečně podařilo tělo trochu obrátit na bok a hlavu natočit tak, abych mohl dýchat. Ten skřehotavý zvuk, připomínající kvikot podsvinčete na chvíli ustal. Snažil jsem se zorientovat, soustředit se. Proč ale nic nevidím? Přísahal bych, že oči mám otevřené. Až nyní jsem si uvědomil, že mou tvář překrývá něco měkkého a poddajného. Látka? Ano. A jako by se náhle probudily i ostatní smysly. Ucítil jsem nesmírný puch. Oči mě pálily, byly plné písku, prachu a slz. Zatnul jsem znovu všechny svaly, abych se ještě více uvolnil a mohl se zorientovat. Tělo se chovalo jako cizí. Vůbec neposlouchalo! Nohy, ramena... bolest mě omamovala. Ale nakonec se mi podařilo uvolnit ruku a otřít si obličej. Chvíli jsem se snažil nadechnout.

Hlavu jsem měl částečně vytočenou a pravá polovina obličeje spočívala na něčem měkkém. Oči co nejvíce otevřené, ale stejně jsem chvíli tápal. Až po pár vteřinách jsem vše pochopil a srdce se mi zastavilo. Ponurá díra v zemi, ve které se nacházelo právě moje tělo, měla přesně takové rozměry, abych se do ní vešel. Stačilo ji zasypat. Ano, ležel jsem v hrobě! A následná sprška hlíny můj verdikt jen potvrdila. Proboha, někdo mě chce skutečně zaživa pohřbít!

„Přestaňte, já žiju, žiju!“ vykřikl jsem a snažil se uvolnit obě ruce. Přece po tom všem, co jsem zažil, teď neskončím pod vrstvou hlíny.

A právě v tomto okamžiku se mi naplno vybavil onen prapodivný zvuk, který jsem zaslechl před několika minutami. Asi tušíte závěr. Ten smích znám a slyšel jsem ho nejménou. Jako podsvinče se uměl smát jen David Baggs!

Následné zakviknutí a můj úsudek se potvrdil: „Žijete, detektive? To mě tedy překvapuje. Co s tím uděláme?“

Ležel jsem částečně na pravém boku a konečně se mi podařilo natočit hlavu tak, abych viděl nahoru. Naskytl se mi docela děsivý výjev. Ale nejprve si mé oči musely přivyknout na příval světla. Až po chvíli jsem rozpoznal koruny stromů, dlouhé stvoly trávy, blankytné nebe a... a když se mi podařilo najít zábranu, která by alespoň trochu zastínila slunce, uviděl jsem jeho! Nejprve jen tmavý obrys, který připomínal prohnílý kmen s tlejícími kořeny. Ale když ona neurčitá temnota přistoupila blíže a slunce ji naplno osvětlilo, zmohl jsem se jen na tichý sten.

David Baggs se mírně kolíbal a po jeho tváři a rukou stékala krev. Část kůže z horní části lebky byla evidentně sedřena až na kost. Povislý, krvavý spodní ret, opuchlé, namodralé váčky pod očima a špinavé a zakrvácené tělo znetvořily toho muže v neuvěřitelně odpornou kreaturu. Ta nyní stála jen kousek ode mne a potřhané oblečení na ní vlálo jako zbytky plachtoví na potápějící se lodi. Muž v jedné ruce svíral malý rýč, který nepochybně našel v oné vyplavené bedně, a ve druhé pevně svíral pistoli Walter P 99. Kdy mi ji, proboha, vzal? A jak dlouho potrvá, než vystřelí? Ta otázka snad v mé mysli ani nedozněla a ticho prořízl výstřel. Téměř jsem přestal slyšet. Kulka však mířila mimo. Instinktivně jsem se přikrčil a čekal na ránu z milosti.

„Ne!“ vykřikl jsem zoufale. Baggs nahněvaně zachrochtal. Evidentně očekával jiný průběh. Následná slova to jen potvrdila: „Ne? Zase vedle? To je divné... asi se na vás nalepilo štěstí, detektive. Stejně jako před několika dny. Ten člun jsem neminul, ani vás. Tak k čertu, co tady děláte? Už jste to mohl mít za sebou. Ale co není, může být.“

Muž opět zamířil, ale nevystřelil. Měl ještě potřebu se vyprávět: „Pamatujete, co jsem vám říkal? Jednou vás zabiju. No může vás těšit, že nebudete na své poslední cestě sám. Kamarád ke kamarádovi. Ne, neděkujte, víte, že si na to nepotrpím. Tak sbohem, detektive, čas vypršel.“

Jak popsat následující? Ohlušující rána, záblesk a vzápětí všechno znovu. A slunce přestalo svítit. Konec? Opravdu?

Hádáte správně. Nebyl konec. Ten pocit, že jsem odešel, trval jen velmi krátce. Cítil jsem, jak na mé tělo dopadá sprška hlíny a můj mozek mylně vyhodnotil, že jsem sice při vědomí, ale zřejmě probíhá poslední fáze. Právě se koná můj pohřeb. Pohřeb za živa? Ne, ne! Zасыpala mě sice zemina, ale stále žiju! Stále dýchám a stále vnímám. Baggs opět minul! Nebo pokračuje v zábavě? A co když se skutečně nemůže strefit? Možná ho omezuje zranění. Ať tak či onak, musím se dostat ven. Ven z hrobu!

Prudce jsem zatřepal hlavou a posléze i horní polovinou těla. Konečně! Hlína se uvolnila, ale stále jsem byl uvězněn v nehostinné temné díře a můj žaludek těžce snášel nesnesitelný zápach. Nemyslel jsem na nic jiného, než jak se dostat co nejrychleji z oné pasti, a to i za cenu, že znovu uslyším výstřely. A jednou se Baggs určitě strefí. Ale musím to risknout, nebudu čekat pasivně na smrt. Ne!

Rukama jsem se opřel o zem a pokusil se vstát. Poraněná noha i rameno odmítaly spolupracovat. Až napotřetí se mi podařilo narovnat tělo a konečně se pořádně rozhlédnout. A právě v tomto okamžiku se svazek slunečních paprsků prodral mezerou mezi listy stromů a osvětlil část místa, kde jsem se nacházel. Sklonil jsem hlavu.

„Proboha!“ vykřikl jsem. Na dně jámy, částečně zasypané, leželo tlející tělo Bena Robstona. „Můj parťák!“ Jeho napuchlá, znetvořená tvář s mrtvýma očima se dívala přímo na

mě. Bosých nohou jsem si nemohl nepovšimnout. David Baggs na mě nachystal léčku. A teď... se dobře baví. Asi někde z povzdálí, protože u okraje jámy jsem už jeho shrbenou postavu neviděl.

Chvíli jsem čekal, zda se neozve výstřel. Byl klid. Slyšel jsem jen tep svého srdce. Ještě více jsem se narovnal a pokusil se dostat z onoho krajně nehostinného místa. Konečně mé prsty nahmataly pevnější kmínek nebo keř a po nezměrném úsilí jsem se ocitl mimo jámu. Převalil jsem se do chladivé trávy a únavou zavřel oči. Jen na pár vteřin. Žaludek se jako na povel vzbouřil a bolest a vyčerpání na mě dolehly plnou silou. Zkroutil jsem se do polohy malého dítěte a zhluboka oddechoval. Co bude dál? Rána do týlu doprovázena odporným zachrochtáním? Ne, ani jedno, ani druhé.

Zvuk, který se ozval, má rozbouřená mysl hned nedokázala identifikovat. Až když znovu zazněl téměř vedle mne, otevřel jsem na chvíli oči, otočil hlavu a... ztratil vědomí. Poslední, co jsem zaregistroval, byl ženský hlas: „Tady jste, konečně jsem vás našla.“

IV.

Probudila mne bolest a žízeň. První čeho jsem si všiml, byla velká přesvětlená plocha nad mou hlavou. Některé věci se opakují, ale přesto mají jiný význam. Mozek zareagoval okamžitě: takto vypadá posmrtný život? Hm... dobrá a co dál? Pomalu jsem otáčel hlavu. Ale ne! Jasně jsem rozeznával bílé stěny pokoje, které mě obklopovaly. A také stůl, židle, skříň, postel, ve které ležím, a hlavně kanylu, jež směřovala od mého břicha po láhev upevněnou ve stojanu. Tak nevypadá po-

smrtný život. Naopak. Znovu jsem vzhlédl a rozeznal nevelké střešní okno, sluneční paprsky nemilosrdně osvětlovaly mou tvář. Koušek pod ním jsem si všiml velkých hodin ve tvaru slunce. Ač jsem se snažil sebevíc, nemohl jsem rozpoznat hodinové rafičky. Je ciferník s čísly? Ale nějak mě to v tento moment netrápilo. Má mysl evidentně pracovala v jiné frekvenci: konečně jsem zachráněn a v lékařské péči. Skvělé! Opojná radost prostupovala postupně celým mým organismem. Kde je kdo? Kde jste, lidi!

„Haló, je tu někdo? Sestro, doktore!“ můj hlas už zněl mnohem lépe. Zdálo se mi, že slyším nějaké hlasy. Znovu jsem se nadechl, abych zavolal personál a vtom... se odněkud ozval výstřel. Ne, nebylo to v domě, ale někde venku. Výfuk auta? Co jiného. Očima doširoka otevřenými jsem se znovu zadíval na bílý strop. Jako by se přede mnou náhle rozzářilo filmové plátno a já se díval na krvavý obličej Davida Baggse, na odchlípnutou kůži, která mu visela po stranách lebky, a slyšel prasečí zachrochtání. Vzápětí se můj pohled stočil na hlaveň pistole ráže 9 milimetrů... ozvala se rána a za chvíli další, prudce jsem sebou škubl. Ostrá bolest v oblasti břicha mě vrátila do reality. Proboha, klid, je to jen vzpomínka. A sem, do civilizace, se určitě Baggs neodváží. Musím ale všechny varovat. Ten člověk je nebezpečný, a navíc těžce zraněný, možná téměř slepý... možná. Rozhodně mě z několika stop nestrefil.

Musel jsem se znovu usmát, a aniž jsem si to uvědomil, bolavá ústa začala se zvyšující intenzitou opakovat jednu jedinou větu: „Minul! On minul!“ křičel jsem a smál se jako malé dítě. Klapnutí dveří ani kroky jsem neslyšel. Až samotový, poněkud hrubší ženský hlas zarazil jako ocelové stavidlo mé emoce.

„Jsem ráda, že si to myslíte, a že je vám už lépe.“

Otočil jsem hlavu a chvíli nevěřicně pozoroval osobu, která stála vedle mého lůžka. Žena okolo třiceti, štíhlá postava, symetrický jemný obličej, černé rovné vlasy, vínový elegantní kostýmek a na ruku jemné šedivé rukavičky. Střídavě se dívala na policejní odznak, který držela v ruce a na můj obličej.

Má reakce v následujícím okamžiku byla zcela nelogická, místo obrovské radosti, která mě zaplavila, se z mých úst s určitým úděsem ozvalo: „Prosím, co jste to řekla? Nerozuměl jsem.“ Až po chvíli, kdy žena lehce mávla rukou a usmála se, vyhodnotil jsem onu situaci jako určité nedorozumění a konečně mé emoce mohly propuknout naplno.

Domnívám se, že není třeba je do důsledku popisovat. Nekonečné děkování a desítky slov bez ladu a skladu se zpočátku neustále prolétaly a neměly konce ani začátku.

Konečně se má mysl natolik uklidnila, abych se mohl relativně v klidu zeptat na konkrétní věci: „Jste lékařka? Vidím, že jsem ošetřen, děkuji. Jmenuji se Tom Carry a jsem detektiv Scotland Yardu. Promiňte ty předešlé chaotické výjevy. To víte, emoce. Teď to podstatné: v tom letadle, které havarovalo, jsme převáželi dva nebezpečné vězně. O jednom vím, že přežil. Jmenuje se David Baggs. Je to vrah a násilník. Nešťítí se ničeho. Je třeba ihned upozornit policii. A hlavně prohledat co nejrychleji okolí. Nejen kvůli tomu zločinci, ale je možné, že nás přežilo víc. A kde se vlastně nacházím? Nemám vůbec ponětí. A kde je vás více? Zavolejte mi, prosím, doktora a někoho z místní policie. Máte tady někde telefon?“

Žena se stále tajemně usmívala, ale kromě nepatrně zdvižených koutků úst nevykazovala žádnou jinou mimiku. Popošla pár kroků, lehce zdvihla hlavu a nechala dopadnout na svou bledou tvář stropní světlo. Jako by se chtěla předvést v celé své kráse. Říká se to tak, ne? Ostatně přesně tak to bylo,

ale s takovými detaily má mysl v tuto chvíli nedokázala pracovat. Po chvíli sotva viditelně pokrčila rameny, pomalu položila na stůl můj policejní odznak, zadívala se na mě a poněkud tlumeným, ale dostatečně zřetelným hlasem řekla:

„Těší mě, pane Carry, ani nevíte, jakou mám radost, že jste... přežil a že se můžeme setkat. Jmenuji se Jessica... Jessica Keyes. Ano, chápu, že vaše mysl je ještě poněkud rozbouřená a některé souvislosti vám unikají, ale je evidentní, že děláte pokroky. Vaše reakce to jen potvrzují. I vzpomínky se určitě vrátí... všechny, pevně v to věřím. Vaše zranění nebylo naštěstí vážné, ale nějakou dobu byste měl ležet a nenamáhat organismus. Noha i rameno potřebují klid. Ostatní rány se jistě brzy zahojí. Našli... našla jsem vás totálně vyčerpaného, několik dní jste byl v bezvědomí. Museli jsme zavést umělou výživu. Už není potřeba, jídlo budete mít několikrát denně a vše potřebné máte po ruce. Malá koupelna a záchod jsou vedle. Věřte mi, teď je pro vás nejlepší zůstat a snažit se vzpomínat a spolupracovat. Budu vám... občas k dispozici. Jmenuji se Jessica Keyes.“ A dost!

Žena se jako na povel odmlčela a upřela pohled někam mimo mě. Všimli jste si? Určitě ano. Ta milá osoba, která se tvářila jako anděl, neodpověděla na žádnou z mých otázek. V její tváři spíše převládala radost než překvapení. A proč tak zdůrazňuje své jméno? A co ta zmínka o spolupráci a přání, abych setrval? Nic jsem nechápal a navíc: jak to, že má můj odznak? Na krku jsem ho neměl. Mluví v množném čísle, ale nikoho jiného jsem zatím neviděl. Kde jsou všichni ostatní?

„Kde je vás víc?“ vykřikl jsem. „Proč tu není doktor, nebo... nebo někdo jiný. Proč? Kde to jsem? Jaká je to země? Kde máte telefon a kde jste vzala můj odznak?“

„Klid, detektive, všechno se dozvíte. Času bude dost. A ten odznak ležel v písku, nedaleko vašeho... záchranného člunu.“

Buďte rád, že jste při smyslech a že při vás stálo štěstí. Jiní ho neměli. Detaily nechme na později, prosím. Teď vás musím ošetřit a vyndat tu kanylu. Dám vám něco na utišení bolesti. A buďte bez obav, tady jste v bezpečí. Tady se bát nikoho nemusíte. Doufám, že budete spokojen a pevně věřím, že to oceníte.“

Žena se na chvíli odmlčela a pak tajemně dodala: „Mnohé věci hned nepochopíte, ale buďte trpělivý. Život má mnoho podob.“

Vůbec jsem nevěděl, jak zareagovat. O čem proboha ta osoba stále mluví? Proč mi nesdělí to, co potřebuji vědět nejvíc: kde jsem a kdy mě odvezou domů? Jaké později! Teď, hned! Snažil jsem se posadit a radikálně zareagovat. Ale nešlo to, jen jsem zkřivil tvář bolestí. Obinadla pevně svírala několik stěžejních míst na těle. Sotva jsem se pohnul. Zatraceně, opět? Proč se určité věci musejí stále opakovat, proč? Blesklo mně ironicky hlavou.

Očima dokořán jsem rezignovaně pozoroval následné ženy pohyby. Všiml jsem si, že levou ruku používala častěji, nebo byla šikovnější. Nejprve provedla pár zdravotnických úkonů, nabídla mi vodu, a po injekci, kterou jsem téměř necítil, si na chvíli jemně promnula bledý obličej. Pak zaklonila hlavu, aby vzápětí svůj pohled zamířila... přímo na mě.

Krátká chvíle, sotva by člověk luskl prsty, ale stačilo to k tomu, abych měl pocit uhranutí. Zní to možná hloupě, ale pokud jste se někdy setkali s někým, kdo má takzvaný smragdový pohled, asi víte, o čem mluvím. Údajně v celé populaci žijí jen dvě procenta lidí, na jejichž duhovce, díky menšímu obsahu melaninu, se tvoří efekt zelené barvy. Já poznal snad jen tři osoby s takovým zabarvením: když pomínu mou oblíbenou herečku Kristin Scott Thomas, se kterou jsem se kdysi náhodně setkal na premiéře Anglického paci-

enta, tak se mi vybaví už jen můj bývalý kamarád z dětství Mike Steward a...

„Pro dnešek je to vše,“ přerušil mé vzpomínání poněkud chladný hlas. „Odpočívajte a šetřete energii. Hněvem si nepomůžete, detektive. Moc na vás spoléhám, doufám, že mě nezklamete.“

Konečně se zdálo, že se její úzké rty roztáhly do většího úsměvu. „Něco vám příště přinesu, určitě vás to potěší,“ dodala, „člověk vašeho formátu přece potřebuje jitřit svůj mozek, ne?“

„Nerozumím vám... madam,“ snažil jsem se zaprotestovat, „můžete mi, prosím, říct... kde se nacházím? A proč nikoho... kromě vás, nevidím? Proč...?“ Co to? Jazyk ztěžkl a můj hlas se sotva dotkl protější stěny. Jako by se má energie náhle proměnila v poletující chmýří pampelišek. I mé pohyby se staly vláčnými a zdálo se mi, že gravitace přestává fungovat. Tělo jsem vůbec necítil. Co se to děje? Aha, to ta injekce, vzpomněl jsem si. Halucinogen? Určitě. Několikrát jsem otevřel ústa, zvuk ale nevyšel. Respektive ozvalo se sotva slyšitelné zachrčení. Ruce, které volně ležely na bílém prostěradle, se najednou začaly po něčem natahovat. Prsty se v pravidelných intervalech svíraly, jako by byly na tento pohyb naprogramované. Koho chtěly zachytit? Obraz se rozpíjel, mozek umdlával. Koutkem oka jsem zaregistroval, jak se má tajemná hostitelka mírně uklonila. Černé kadeře se rozvlnily a mně se zdálo, že vidím malou lesklou náušnici. I ta vteřina stačila, abych si všiml, že barva šperku má naprosto shodný odstín jako ženiny oči. Jako uhrančivé oči Jessicy Keyes. Postava se ztrácela v mlze, smaragdy pohasínaly. Než mou mysl pohltila temnota, zdálo se mi, že jsem ještě zaslechl: „Nejste pánem vašeho času, nejste...“

„Pro... sím, co... jste to... říkala?“